

nebo nějaké pravidlo řízení trestního, jehož šetřiti káže podstata řízení. Shora uvedených návrhů zanedbán nebo nesprávně vyložen nějaký zákon jímž se zajišťuje obhajování, a není tu důvodu zmatečnosti § 281 č. 4. tr. ř.

Čís. 44.

I v řízení porotním vzdává se obžalovaný opravných prostředků proti rozsudku prohlášením, že chce trest nastoupiti, třebaž je učinil bez porady s obhájcem.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1919, Kr I 158/19.)

Nejvyšší soud nevyhověl v zasedání neveřejném stížnosti obžalovaného G. F. do usnesení krajského soudu v Chebu, jímž byla odmítnuta zmatečná stížnost tohoto obžalovaného, ohlášená jeho obhájcem.

Důvody:

Porotní soud odůvodňuje odmítnutí ohlášené zmatečné stížnosti tím, že obžalovaný G. F. prohlásil výslovně po prohlášení rozsudku, že chce trest nastoupiti; v prohlášení tomto spatřuje první soud vzdání se zmatečné stížnosti. Ve zprávě, již spisy byly předloženy, uvádí soudní dvůr, že obžalovaný F. E. prohlásil po skončeném líčení na otázku, chtějí-li obžalovaní trest nastoupiti, že trest byl příliš nízkou vyměřen, že chce míti více, že předseda odkázal obžalované na jejich obhájce, kterýž po té se všemi třemi obžalovanými mluvil, na to že přistoupili nejprve E. a N. a potom také stěžovatel ke stolu a prohlásili, že chtějí trest nastoupiti, předseda že měl za to, že prohlášení toto bylo učiněno se zřetelem na rozmluvu obžalovaných s jejich obhájcem. Protokol o porotním líčení nepodává v tomto směru žádného vysvětlení. Ze zprávy porotním soudem podané plyne, že byla obžalovanému G. F. poskytnuta možnost, aby se poradil se svým obhájcem o tom, chce-li trest nastoupiti. Nelze tedy souhlasiti s vývodem zmatečné stížnosti, pokud tvrdí opak. Než i kdyby se byl předseda obžalovaného G. F. v nepřítomnosti obhájcově otázel, chce-li trest nastoupiti, a tento byl učinil prohlášení shora uvedené, neporadiv se se svým obhájcem, jest přes to pokládati prohlášení jeho za účinné, poněvadž i v porotním řízení rozhoduje obžalovaný sám o tom, spokojí-li se s rozsudkem a chce-li trest nastoupiti, přes to, že mu byl zřízen obhájce z úřadu pro líčení před porotním soudem ve smyslu § 41 odst. 2 tr. ř., že však obžalovaný učinil prohlášení shora uvedené po skončení porotního líčení, tudíž ve stadiu, kdy beze vší pochyby byl sám po zákonu oprávněn, rozhodnouti o tom, chce-li trest nastoupiti čili nie. Že pak v prohlášení obžalovaného, že chce trest nastoupiti, dlužno spatřovati vzdání se zmatečné stížnosti, jest nepochybné; vždyť tím uznal vinu i trest a dal na jevo, že jest s rozsudkem spokojen. Každá pochybnost jest v tomto směru vyloučena, uváží-li se, že obžalovaný trest mu přisouzený skutečně nastoupil. Že jest teprv 19 let stár, nepadá na váhu, jelikož jest za čin spáchaný po zákonu trestně zodpověděn. Odvolává-li se stížnost na to, že duševní síly obžalovaného jsou zmenšeny, dlužno ji odkázati na odůvodnění usnesení porotního soudu, jímž návrh obhájcův na vyšetření duševního stavu byl zamítnut. Stížnost jest tedy bezdůvodna a bylo jí zamítnouti.